

Can Camp o Can Campdepedrós

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Camí del Cementiri a Can Camps, s/n
Emplaçament: Carretera de Caldes a Sant Feliu, trencall a mà dreta en direcció al cementiri
Alçada: 317

Coordenades:

Latitud: 41.64459
Longitud: 2.1803
UTM Est (X): 431738
UTM Nord (Y): 4610641

Classificació

Número de fitxa: 08033 - 98
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Modern
Segle: XVII-XVIII
Estat de conservació: Bo
Protecció: Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Número inventari: Sí (IPA 34669)
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Restringit
Ús actual: Residencial
Titularitat: Privada
Titular: Ref. cad.: 008A00076
Autoria de la fitxa: Laura Bosch Martínez

Descripció

Mas de planta rectangular, amb la coberta de teula àrab, a quatre vessants, que consta de planta baixa, pis i golfes. La façana principal està orientada a migdia. A la planta baixa hi ha tres obertures; la principal, amb un portal de fusta d'accés a la casa, a través d'un cancell, del qual destaca la cara femenina figurada en el picaport de ferro de la porta. El portal està emmarcat tot ell de pedra ben escairada i motllurada. La clau de la llinda té una motllura gravada a l'interior de la qual es pot llegir la data de "1734". Els brancals són de pedra de grans dimensions i un marxapeus de pedra tallat en un sol bloc. Ambdós costats del portal hi ha dues finestres simètriques amb llinda, brancals i àmbit de pedra i una reixa de ferro. Al pis superior hi ha tres obertures amb balconeres i voladís no gaire ample. Tots tres estan emmarcats per blocs de pedra molt ben escairada, destacant les llindes de grans dimensions. Per damunt de les tres, hi ha un element decoratiu que consta d'un petit arc fet amb totxo que sobresurt 10 cm. de la façana. Per damunt, ja al segon pis o golfes, s'observa la part central e la façana, que consta de cinc obertures, rectangulars totes elles formant un arc de mig punt, realitzat amb totxo i disposat a mena de plec de llibre, que s'aguanten mitjançant pilars de maó. A banda i banda, també simètriques, horitzontal i verticalment, hi ha dues obertures de forma més quadrada, amb els brancals i l'ampit construïts a base de fileres de maons superposats, i el llindar, formant un arc rebaixat també de maó, a mena de plec de llibre. La façana està arrebossada i cal destacar el rellotge de sol de tipus vertical declinant del qual només queda el gnòmon orientat al sud-est. Les línies horàries estan esborrades i tampoc s'hi poden apreciar xifres. Té restes de policromia, de color vermell i groc (composat per una línia de cinc centímetres de color vermell i una altra interior de les mateixes dimensions de color groc, a l'interior de les quals es trobaven les xifres). Tampoc s'observa si tenia algun tipus de llegenda. A la planta baixa, entre les finestres i el portal hi ha, a cada costat de la paret, dos caps de cavall de ferro, dels quals surt una anella, per lligar els cavalls de la propietat. També hi ha un banc adossat a cada costat del portal fet de pedra i totxo. La façana principal queda tancada per un mur de mes de dos metres d'alçada. A banda i banda de la façana, hi ha un portal d'entrada pels carros i un altra al mur orientat a migdia. Actualment només s'utilitza el portal orientat al nord-est, ja que al costat d'aquest hi ha la masoveria adossada a una de les façanes de la casa, i és l'únic que disposa de portó. L'era de la casa és de terra i herba (no s'observa en tot cas restes de rajol ceràmic o lloses de pedra). Al pany de paret orientat al nord-est, hi ha tot un seguit de corts i porxos. Al mur orientat al sud-oest, hi ha un porxo i l'ermita de la propietat, per la qual es pot accedir des de l'exterior del mas, i també des de l'era, per una porteta petita, amb llindar, brancals i marxapeus de pedra. Aquesta es troba tancada. La façana nord de la casa, presenta dues fileres d'obertures, totes elles simètriques, a excepció de dues finestretes situades en un extrem de la façana de la planta baixa, molt més petites envoltades de pedra ben treballada. Dels tres portals d'accés al mas, el principal era el que es trobava orientat a migdia. Té una coberta de teula àrab, recolzada sobre biguetes i llates de fusta, per sota de la qual hi ha una portalada adovellada de pedra, amb els guarda-rodes a banda i banda. Actualment l'accés està anul·lat.

Observacions:

No s'ha pogut accedir a la bassa que es troba una mica més amunt del mas.

Història

Aquesta casa es troba documentada al segle XVII i XVIII sota el nom de Campdepadrós. Moreu-Rey (1962), troba referències documentades de que ja al segle XIV, concretament de l'any 1353 on se l'anomena

"Mas Descamp" o "Dez Camp". També de l'any 1412, es troba anomenada com a "Mas de Camp", i del 1698, com a "loco dicto lo mas camp". Del segle XVIII, concretament des de l'any 1749 al 1754, Moreu-Rey troba documents on es parla de l'origen del nom Campdepadrós: "La heretat anomenada lo mas Campdepadrós se denomina tal perquè ab lo dit mas se troba unit lo mas Padrós (...); se troba composta de diferents masos, essent lo principal lo mas Camp, y los altres (derruïts) són los masos Sant Miquel, Padrós, Vialva, Arca, Casellas y altres". "Las partidas de terra que componen vuy lo dit mas Camp tenen diferents noms, ço és Jordanas, Puig de les Tres Creus, Puig de Aguilar, Corominas, Sant Miquel de Martras, Arca, Puig de Mayans, La Borda, y altres" (que es nomenen així de memòria d'home).

Consta en un document de l'any 1791 com a "Torre de Campdepadrós". En certs documents oficials del segle XVIII i XIX, Moreu-Rey la trobà anomenada com a "Mas Duran" o "Duran". També es troba referenciada en documents del segle XVIII i XX, la capella particular, que segons el germà del Marquès de Caldes, Sr. Berenguer Sanllehy, propietaris del Mas, fou construïda al mateix temps que la casa.

Històricament se sap que una part del que serà després l'heretat pertanyia a Sant Pau del Camp de Barcelona, al menys a partir de l'any 1126. L'any 1159 sembla ser que existien dues cases, l'una de Bernat de Caldes i l'altra casa veïna, el mas Pedrós, explica el nom que porta la família des dels primers anys del segle XV. L'any 1744, els bens de Geroni C. van ser segrestats: Domènec de Duran i Muxiga, sol postor, va comprar la casa i heretat subhastades (1749), i va fer reconstruir una "casa no molt lluny de la antiga" (1757). Va ser després propietat d'Antoni de Duran i de Bastero, fill del precedent; de Francesc de Duran i Descatllar, i de la seva vídua Rosa de D. i de Monner (1853, 1854). Després d'haver passat a les mans del banquer barceloní Bonaventura de Milans, l'heretat va ser recuperada per un descendent dels Campdepedrós: Joan San (t)llehí i Metge, pare de l'actual marquès de Caldes de Montbui.

Pel que fa als llinatges relacionats amb aquest mas, s'han trobat documents on es parla d'un tal Bernat de Camp (1559); o Ramon de C., casat amb Guilleuma (1159-1162); o Pere de Camp, fill dels precedents, casat amb Berenguera de Pedrós (1180, 1195, ella vídua l'any 1196); també cal destacar, Guillem de C., fill dels precedents, casat amb Ermessenda (1210, 1258), i que fou l'un dels fundadors del benefici de Santa Eulàlia. També es pot datar el moment a partir del qual és sempre utilitzat el nom compost de Campdepedrós: Pere-Joan Campdepedrós. (1529, 1575).

Cal afegir les referències històriques trobades en relació al camí que menava a Can Camp, sembla ser que hi havia dues rutes: la primera, un camí antic que passava sobre el Puig de Sant Salvador, possiblement prop de l'ermita, ja que es llegeix en un document que l'any 1481, hi havia "un camí qui va a Granollers" i que era l'any 1517 "un camí qui va les terres den Llunas" i que a l'any 1609 era "un camí publich estret que va de dita vila (de Caldes) a la hera de M. Arbos y Llunes y a casa de Campdepedros, lo qual avuy esta dirruhit que apenas si passa". Sembla ser que a l'any 1754 no era utilitzat_ "camino per quem antiquitus", hom anava a la casa d'en Campdepadrós. Després de l'ermita el camí girava cap a través, apropant-se al torrent, passava atravesant la Borda d'en Brunés 1687); i anava a retrobar potser l'actual camí més enllà del que ara és el Cementiri modern.

El segon camí que es coneix és el camí actual (que segueix primer el Camí de Bigues) i que sembla ser que és esmentat l'any 1602 "una peça a Meians i que afronta a tramuntana amb quodam camino que mena del mas Campdepedrós a Caldes".

Bibliografia

- GENERALITAT DE CATALUNYA. (2008). Inventari del Patrimoni Cultural i Immoble de Catalunya. Caldes de Montbui (Vallès Oriental). Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació. Direcció General del Patrimoni Cultural. Servei d'Arqueologia i Paleontologia. Barcelona, maig de 2008.
- MOREU-REY,E. (1962). La rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de persona. Editorial Teide. Barcelona.

